

Tillbaka till Varanasi för andra gången

MORGONDIMMAN STIGER över floden Ganges och solen går upp över sjalinsvepta rickshawförare, toviga tiggbarbarn, kor, skabbiga hundar, butiksägare, heliga män och latte- och chai-sugna turister. Ännu en dag gryr i Shivas stad, en stor pilgrimsstad – en av de mer heliga och turistiserade i norra Indien. Det är även en ny dag för några av GU:s studenter som tillsammans med tre lärare från institutionen för litteratur, idéhistoria och religion är här på en treveckors studie- och fältresa.

Det är andra gången som jag är här med professor Åke Sander och lektor Clemens Cavallin, och besöker staden med en studentgrupp. Förra gången var vintern 2007/2008 och då anlätades några föreläsare som även denna gång ställt upp och berättat om Varanasis kulturella och religiösa bakgrund. Det är bland annat kulturgeografen, professor Rana P B Singh från Benaras Hindu University (BHU) och Knut Jacobsen, professor i religionsvetenskap från universitetet i Bergen, som under lång tid befunnit sig i staden och studerat den, främst utifrån gamla sanskrittexter. En viktig nyckelperson i logistiken är Mr Ajay Pandit, alias Pinku, som bor i staden och har ett väldigt kontaktnät.

SYFTET MED RESAN ÄR att studenterna på fördjupnings- och avancerad nivå ska få en inblick i hur de indiska religiösa traditionerna gestaltar sig i verkligheten. Dessutom ger det oss lärare en möjlighet att själva lära oss mer – och inte bara bokenkunskap – om ett av de länder vi bedriver undervisning om, samt tillfälle att fördjupa det samarbetsavtal mellan BHU och GU, vilket initierades under den första resan. Den pedagogiska poängen är att bredda kunskapen om andra länders ytterst mångfasetterade religiösa och kulturella liv och miljöer, något som definitivt inte är lätt, men som är en nödvändighet för förståelse och framtida dialog. Om det är något studenterna och lärarna efter denna korta tid har lärt sig, så är det att Indien är ett mångreligiöst samhälle med viktiga inslag från sikher, jainer, muslimer, kristna, buddhister och hinduer. I Varanasi är till exempel omkring 30 procent av befolkningen muslimer och staden har en livskraftig sikhisk minoritet och ett antal kristna kyrkor. Turisterna och de västerländska studenterna, vilka samlas kring kaféerna längs med floden, har också under de senaste 40 åren präglat hinduismens heligaste stad på ett markant sätt.

Snart stiger kvällsdiset över Ganges och ännu en dag har gått för alla pilgrimer, Varanasibor, studenter och turister. Namaste!

DANIEL ANDERSSON
LEKTOR I RELIGIONSVETENSKAP

Stuprännan som regnmätare

OM JAG FÅR SÄGA DET SJÄLV så har jag ganska trevlig utsikt från mitt fönster. Fast patienterna i ambulanserna som ilar förbi med tjutande sirener på väg mot det stora sjukhuset nedanför backen har nog lite sämre utsikter. I alla fall de med hjärtstillestånd i OLA-ambulanserna. Jag undrar förresten varför ambulanserna nästan alltid kommer två och två. Något svar har jag inte fått eftersom jag bara fast denna undran inom mig och aldrig diskuterat den med någon. Fast det lär väl inte vara många på kansliet som sitter inne med svaret. Förutom ambulanser ser jag cyklister som tar de sista tramptagen uppför den långa backen för att sedan korsa den livsfarliga Wavrinskys plats. Över åren har både gående och cyklister fått åka tillbaka med ambulans ner till det stora sjukhuset.

JAG TITTAR UT genom fönstret en hel del. Jag har nämligen en högtalarförsedd telefon som gör att jag kan klla mig i naveln och peta näsan samtidigt – om jag nu skulle vilja det – och dessutom ha koll på trafik och natur utanför fönstret och ge service till den person som ringer. Självt ringer jag ganska få samtal, det är andra som ringer till mig för att fråga om dittan och dattan.

Nu är det senhöst och mörkt när jag ska cykla hem om kvällarna. Då fungerar inte min regnmätare. För en sådan har jag utanför fönstret i form av ett sluttande tak och en hängränna: jag vet på ett ungefär hur många droppar per sekund i hängrännan jag klarar för att vara hyfsat torr då jag anländer till Hisingen. Men nu ser jag inte regnintensiteten i mörkret fastän det bara skiljer två meter från min näsa till drippdroppet. Ibland är jag ganska våt då jag kommer hem. I skrivande stund är det 28 dagar och lite drygt fem timmar kvar till vintersolståndet. Sedan blir det ljusare igen och jag kan hålla bättre koll på dropparna från ovan. På våren händer det att det inte regnar alls, i alla fall kan man ha i utsikt att det blir en och annan torr dag.

HENRIK TALLGREN
FAKULTETSSEKRETERARE, KANSLIET
FÖR NATURVETENSKAP

